

1910

Säälikää eläimiä!

Kun ihminen alottaa vaelluksensa elämän tiellä, valikoi hän usein itselleen mielilauseen, elämänohjeen, jota sitte kernaasti seuraa. Joutuessaan epävarmuuteen, kahden vaiheille, pitäisikö tehdä niin vai pitäisikö tehdä näin, pitäisikö lähteä oikealle vai pitäisikö lähteä vasemmalle, muistuu usein mieleensä lause, jonka on ohjenuorakseen valinnut, ja hän seuraa sitä tietä tahi tietämättään. Voi tapahtua niinkin, että tällaisesta muodustuu se johtava tähti, jonka valoa seuraten astuskelemme elämän luikertavia polkuja, tienviitta, joka vie meidät onneen tahi onnettomuuteen, hyvään tai pahaan, riippuen olosuhteista ja asianhaaroista, vaikka kuitenkin etupäässä meistä itses-
tämme. Varmasti saattaa sanoa, että kohtalomme ensi sijassa riippuu itsestämme ja että useimmiten käy toteen sananparsi: „Jokainen on oman onnensa seppä.“

Ylipäättään käy meille aina hyvin, jos kohtelemme muita samalla tapaa kuin toivomme heidän meitä kohte-

levan. Sattuva lause, jota jokainen saattaa seurata pelkäämättä harhaan joutuvansa, on tämä:

„Oikeutta kaikille“.

En tarkoita tällä „kaikille“ ainoastaan ihmisiä, en, minä tarkoitan sillä kaikkia luotuja olentoja, jotka meidän kerrallamme nauttivat päivänpaistetta ja kevään suloutta, lämpöä ja valoa sekä muita luonnon runsaita antimia. Tarkoitan siis myöskin kaikkia eläimiä.

Joku ehkä väittää: „Mutta ihminenhän on luonnon ja eläinten herra; ihminen saa kohdella eläintä miten tahtoo.“
Pois se!

Vaikkapa pitäisimmekin itsemme eläinten hallitsijoina sen nojalla, että olemme niitä väkevämpiä, etenkin henkisesti väkevämpiä, on meidän muistettava, että väkevämman tulee heikompaa suojella ja että sillä, jolla on suuremmat oikeudet, on myös suuremmat velvollisuudet. Jos opimme tuntemaan ja rakastamaan eläimiä, jos aina muistamme että ne ovat lähteneet saman armollisen Luojan kädestä kuin mekin, vaikkeivät ole saavuttaneet samaa kehitystasetta kuin me — niin harjoitamme aina oikeutta eläimiä kohtaan.

Että eläinsuojelustyö on täysin oikeutettua, saattaa todistaa monelta eri näkökannalta. Ajatelkaamme ensi sijassa uskontoamme, joka monenmoisella tavalla kehottaa laupeuteen eläimiä kohtaan. Raamattu mainitsee useassa kohti tästä, kuten esim. „että Jumala armahti Niniveä sentähden kun siellä oli 120,000 pientä lasta ja *sitäpaitsi monta eläintä*.“

Ja kun Jumala 5:nä ja 6:na luomispäivänä oli luonut eläimet, edellisenä kaikki vedessä ja ilmassa elävät, jälkimäisenä metsänpedot, sarvikarjan ja kaikki maassa elävät, niin hän näki, että kaikki olivat hyvin tehty ja *siunasi ne*.

Jumala *siunasi* eläimet. Se todistaa enemmän kuin mikään muu, kuinka suuren arvon hän antoi niille, kuinka tärkeälle sijalle hän asetti ne luomakunnassa.

Sitte sanoo Jumala: „Kaikki eläimet maassa ovat minun ja karja vuorilla, joka nousee tuhansiin. Minä tunnen kaikki linnut vuorilla ja kaikki maan eläimet näen minä.“

Ja huokaavalle karjalle sanoo Luoja lohduttavasti: „Elkää peljätkö te eläimet maassa, sillä erämaa on kukois-

tava teille ja puut kantavat hedelmiä ja viikunapuut ja viiniköynnökset myös runsaasti hedelmiä.“

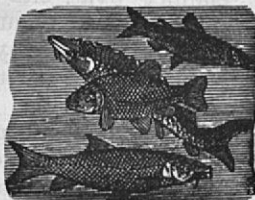
Niin, eipä edes pieni varpunenkaan putoa maahan ilman Jumalan tahtoa, sanoo pyhä kirja.

Ja kumminkin asettuu ihminen usein tuomariksi toisen tai toisen eläinlajin yli tuiki unohtaen, että jokaisella eläimellä on tarkoituksensa, määrätty paikkansa luomakunnan suuressa taloudessa. Totta kyllä on, että n. s. „vahingolliset eläimet“ voivat lisääntyä niin runsaasti, että niitä täytyy hävittää. Mutta hävittämisen ja tappamisen täytyy silloinkin tapahtua niin äkkiä ja tuskattomasti kuin mahdollista. Sitäpaitsi emme aina oikein tiedä, mitkä eläimet ovat vahingollisia mitkä ei.

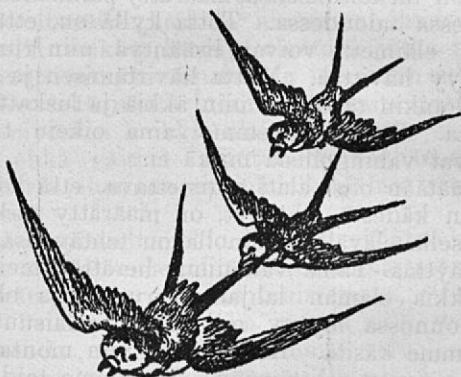
Ylipäättään olisi alati muistettava, että kaikella, joka on Luoja kädessä lähtenyt, on määrätty tarkoituksensa, että jokaisella elävällä olennolla on tehtävänsä, jota ei toinen voi täyttää. Tämä vakaumus herättää meissä kunnioitusta kaikkia elämän lahjalla varustettuja olentoja kohtaan. Luonnossa löytyy niin monta salaisuutta, jota me ihmiset emme käsitä. Kohtaamme niin monta arvoitusta, jota emme pysty selittämään. Me emme taida synnyttää elämän kipinää; elkkäämme sitä myöskään ajattelemattomasti sammuttako.

Jaloluontoinen tuomari vapauttaa mieluinmin kuin tuomitsee sellaisen syytetyn, josta on epävarma. „Parempi päästää kuin langettaa“, sanoo hän. „Parempi päästää kuin langettaa“ pitäisi olla meilläkin ojennusnuorana tuomitesamme yhtä tai toista eläinlajia, jota emme täydellisesti tunne emmekä osaa arvostella.

Kenenkään voimassa ei tietysti ole poistaa kaikkia kärsimyksiä tiellemme sattuvilta eläimiltä, vaan hyvällä tahdolla saa sentään paljon hyvää aikaan. Elä konsanaan jätä auttamatta hädässä olevaa eläintä, vaikkapa missä ja milloin sen kohtaisit, on sääntö, jota on aina seurattava. Muistakaamme se kalaretkillekin lähtiessä! Pitäkäämme mielessä, että kalan olinpaikka on vesi, ettei sitä saa koskaan heittää rantahiekalle kitumaan ja kuolemaan. Onhan mukana veitsi, leikkaa sillä poikki kalan selkäranka heti pään vierestä. Kun sen tekee, kuolee kala kohta ja on sen liha paljon maukkaampaa kuin hitaan, tuskallisen kuoleman perästä.

Elkäämme myöskään unohtako pikkulintusia, jotka meitä riemastuttavat laulullaan. Opettakaamme lapset niitä rakastamaan, niitä puolustamaan, suojelemaan niiden pesiä ja pieniä poikasia.

Hyvä työ tulee aina palkituksi. Kun opetamme lapsille tämän, tulee heistä *hyviä*, tulee heistä *onnellisia* ihmisiä, sillä ainoastaan hyvä ihminen voi olla onnellinen.

Vanhoista ajoista jo arvosteltiin ihmisen luontoa sen mukaan, miten hän kohteli eläimiä. „Joka on hyvä eläimille, se on hyvä ihmisille“, sanottiin ennen aikaan ja niin sanotaan vielä tänäkin päivänä.

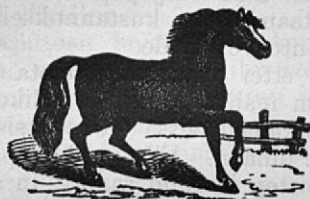
Olen vasta puhunut alemmista eläinlajeista. Mutta muistakaamme, että kuta korkeammalla kehityskannalla eläimet ovat, sitä runsaammin ne ovat varustetut samankaltaisilla omituisuuksilla kuin me itse, sitä kipeämmin niihin kaikki kärsimykset koskevat.

Tämä on tietysti meitä lähinnä olevien — kotieläinten — laita.

Olemmekohan me niille niin kiitollisia kuin pitäisi? Teemmeköhän niiden elämän palveluksessamme niin keveäksi ja tuskista vapaaksi kuin voisimme? Luulenpa, että rehellisin vastaus tähän on: *ei*.

Mitenkähän on esim. hevosen laita! Hevonen, joka aurat, karhit, kuormat meille vetää, kuumat, kylmät kestää nöyränä ja uskollisena. Miten sen vaivat palkitsemme? Useinkin kiittämättömyydellä. Kun se on uupunut pitkästä elämäntyöstään, voimat väsähtäneet, myydään se markkinoilla, vaihdetaan vieraille kysymättä millaisille päi-

ville se nyt pääsee, ajattelematta että sitä ehkä lyödään ja piestään sen viimeisinä elonhetkinä. Ja useinkin tehdään kaupat liian hätäisesti, liian ajattelemattomasti. Ottaakamme huomioon, missä tilassa hevosmiehet useinkin ovat markkinoilla.

Kuljetettaissa maitse ja meritse tulevat eläimet varsinakin kärsimään monenlaisia vaivoja. Lyöden ja hosuen, vieläpä usein eläimen häntää kiertämällä pakotetaan nämä eteenpäin. Ja kuitenkin saisi eläimet lempeämmällä kohtelulla paljo paremmin toivomuksien mukaan käyttäytymään.

Näin kerran suurta sonnia vietävän siltä pitkin rautatievaunuun. Se oli kovin itsepäinen. Sitä lyötiin ja rääkättiin kaikin tavoin, mutta turhaan. Esiin astui eräs nuori maalaisnainen Hän peitti sonnin silmät ja tarjosi sille muutaman leivänpalasen; näin onnistui hänen vähitellen houkutella eläin vaunuun.

Usein esiintyvänä epäkohtana mainittakoon se, että rautatieasemille saapuneet hevoset, nautakarja, koirat ja siipikarja liian kauan saavat odottaa vastaanottajiansa, saamatta silleen ravintoa tai vettä. Tämä ainoastaan esimerkkinä. Jokainen tietää että elukat kuljetettaissa tulevat monenlaisten kärsimysten alaisiksi. On sentähden jo aika tässä kohden saada parannusta toimeen, ja on sillä suuri merkitys, että rautateiden virkailijat liittyvät yhdistykseen, joka ohjelmaansa on ottanut taistelun turvattomien eläinten varjelemiseksi.

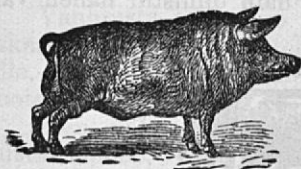
Senvuoksi, rautatieläiset! Nouskaa kuin yhtenä miehenä! Ottakaa huomioonne kaikki ne lukemattomat epäkohdat, joita näette jok'ainoa päivä, ja tehkää yhdellä is-

kulla loppu kaikesta siitä vääryydestä ja alentavasta tavasta, jolla eläimiä kohdellaan! Ja Te, asemamiehet, Teidän vallassanne on ensikädessä saada aikaan parannus tässä kohden. Kieltäytykää ottamasta kuljetettavaksi eläimiä, joilla ei ole ruokaa eikä tilaa, t. s. sellaisia, jotka ovat ahdetut pieniin ahtaisiin laatikkoihin, joita pikemmin voisi sanoa kidutuskapineiksi kuin säilytyspaikoiksi. Hankkikaa lähettäjän tahi vastaanottajan kustannuksella tilavia kuljetusneuvoja ja ravintoa eläimille.

Valvokaa ettei vaunuun aseteta useampia eläimiä, kuin mitä siihen mahtuu. Elkkää salliko eläimillä lastatun vaunun olla mukana useissa vaihetuksissa, vaan asettakaa se viimeiseksi junaan. Ellei se käy päinsä, niin kiinnittääkää asianomaisten huomio sanottuun epäkohtaan.

Työskennelkäämme sanottujen surkuteltavien epäkohtien poistamiseksi. Katsokaa että hevosia, nautakarjaa ja muita eläimiä rautatiematkoilla kohdellaan hyvin ja tunnokkaasti. Huolehtikaa myöskin että eläimet matkalla tulevat suojelluiksi vedolta ja että niillä on niin paljo tilaa, että voivat seistä ja esteettä laskeutua levolle. Itsestään selvää on että niillä täytyy olla *kylliksi ilmaa ja valoa*.

Koiria olisi kohdeltava suuremmalla huolella kuin mitä tähän asti on ollut tapana. Usein on samaan vaunuun pantu suurempia ja pienempiä koiria, jolloinka suuret ovat toisia pureskelleet ja hätyyttäneet. *Häkkejä* pitäisi olla tarpeeksi monta koirien kuljetusta varten. Pakkasella olisivat vaunut lämmitettävät. Viime

talvena paleltui muutamia lampaita ja pari sikaa kuoliaaksi lämmittämättömässä vaunussa. Kaikki tällaiset epäkohdat voidaan ihan varmaan tulevaisuudessa välttää, jos edes vastuuntunne rautateiden virkailijoissa kehittyy ja he tulevat eläinsuojelusyhdistyksen jäseniksi.

Asia, joka niinikään on pantava jokaisen sydämelle, on teurastuskysymys. Asemilla ei tosin useinkaan tapahdu teurastuksia, mutta sittenkin on tärkeitä, että *jokaisella suuremmalla asemalla löytyy ampumanaamari*. Yhtä välttämätöntä on, että asemalla on ampumanaamarin käyttöä oppinut mies. Yhdistys „Eläintenystävät“ Helsingissä, jonka haaraosasto „Suomen Valtionrautateiden Eläinsuojelusyhdistys“ on, järjestää joka vuosi maksuttomia lempeän teurastustavan oppikursseja. Viikon ajan, jonka kurssi kestää, tarjoaa yhdistys kaikille oppilaille vapaan asun-

non ja ravinnon Helsingissä sekä samoin opetuksen. Lahjaksi annetaan sitäpaitsi ampumanaamari. Opettajana näillä kurssilla, jotka pidetään Helsingin teurastuslaitoksella, toimii kaupungin eläinlääkäri O. Lindström.

Rautatien palveluksessa oleva teurastustaitoinen mies saattaa tietysti tulla käytetyksi teurastajana hänen asemansa läheisissä kylissäkin.

Eläinsuojelusaatteen levenemisen kautta parantuu ei yksistään eläinten, vaan myöskin ihmisten asema. Meidän luonnonlaatumme nimittäin jalostuu ja hienostuu, kun me herkeämme olemasta julmia ja sydämettömiä eläimille, ja hyvät ihmiset ovat aina onnellisempia kuin pahat ja sydämettömät.

Perin tärkeätä on myöskin lasten kasvattaminen eläinten ystäviksi, ajoissa opettaminen eläimiä ja niiden elämää ymmärtämään. Julmuudestaan kuuluisa keisari Nero alkoi lapsena repiä irti perhosten ja karpästen siipiä ja kehittyi mieheksi tultuaan vainoojaksi ja murhaajaksi. Meidän on senvuoksi niin paljon kuin mahdollista estettävä nouseva polvi kaikesta julmasta ja rumasta, *emmekä saa milloinkaan sallia lasten olla saapuvilla teurastettaissa kotieläimiä, joita pienokaiset ovat tottuneet pitämään rakkaina ystävinänsä ja leikkiveroinansa, emmekä missään tapauksessa ottamaan osaa metsästykseen.*

Eläinsuojelustyöllä on suuri merkitys koko kansamme henkisessä kehityksessä. Tulemalla avustajaksi tässä työssä autamme me samalla valon leviämistä kansaamme. Ja jokainen meistä, jotka teemme työtä turvattomien varjelemiseksi, meitä heikompien olentojen auttamiseksi, me saamme kerran kuulla lohdullisen lupauksen: „Autuaat ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden.“

Constance Ullner.

Arv. Rautatieläiset!

Liittykää jäseniksi Suomen Rautateiden Eläinsuojelusyhdistykseen!

☞ Vuosimaksu ainoastaan 25 penniä. ☜

Uhratkaa tämä pieni ropo heinien, koiraleivän y. m. ravinnon ostamiseksi asemilla nälissään oleville eläimille!

Huom.!

Muistakaa lahjoittaa lapsillenne lehtinen.

Pieni Eläinystävä.

Hinta on ainoastaan **5 penniä** kpl. (= 5 mkaa 100 kpl.). Ilmestyy kahdesti vuodessa, kevät- ja syyslukukauden lopussa. Tilattava toimitukselta **ennen huhtik. 15 ja ennen marrask. 15 p:ää.**

Eva Ljungberg ja Constance Ullner.

It. Kaivopuisto 80,

Helsinki.

HELSINKI 1910,

SUOMAL. KIRJALL. SEURAN KIRJAPAINON OSAKEYHTIÖ.